

Filippenzen 3: 7-12

Toen ik deze doopdienst voorbereidde, kwam op internet een bericht voorbij, dat ik anders niet gelezen zou hebben.

Maar ik herinnerde me, dat jullie, in ieder geval jouw kant van de familie, Mette, dat jullie grote fans zijn van de Engelse band *Mumford & Sons*.

Dat bericht dat ik langs zag komen, bevatte de brief die de banjospeler van de band, Winston Marshall, schreef.

Daarin maakte hij bekend, dat hij de band verliet.

De reden was niet een muzikaal verschil van inzicht of een ruzie tussen ego's, zoals zo vaak voorkomt in groepen die succes hebben en beroemd zijn.

Het was was juist vanwege de hechte vriendschap met zijn medebandleiden, dat hij stopte.

Hij voelde zich verantwoordelijk voor ze.

Hij wilde ze beschermen tegen de storm van verontwaardiging, die de band over zich heen had gekregen na een bericht dat hij op twitter had geplaatst.

Want, wat was er gebeurd?

In de coronatijd, waarin de band natuurlijk niet kon optreden, twitterde Winston Marshall over boeken die hij had gelezen.

In januari verscheen een boek van de Amerikaanse journalist Andy Cuong Ngo over Antifa.

Deze linkse, extreem linkse organisatie is niet alleen in Duitsland en in ons land actief, maar ook in Amerika.

Ze gebruikt geweld tegen iedereen die in hun ogen fascistisch is of gewoon te rechts.

Ook de journalist Andy Ngo werd door Antifa bedreigd en mishandeld.

Winston Marshall las het boek en reageerde op Twitter.

Hij schreef: *"Gefeliciteerd Andy Ngo. Eindelijk de tijd gevonden om je boek te lezen. Je bent een moedig man."*

En toen, toen begon het te stormen.

Binnen 24 uur kreeg hij tienduizenden reacties waarin zijn felicitatie werd uitgelegd als zijn waardering voor extreem-rechts.

Hij werd uitgescholden voor fascist, wat hem diep trof, omdat 13 leden van zijn familie zijn omgekomen in de Holocaust.

Vervolgens bood hij zijn excuses aan voor het bericht.

Later schrijft-ie dat-ie dat deed om de andere drie bandleden en hun gezinnen te beschermen.

In de weken daarna dacht-ie na over wat wat er gebeurd was.

Hij las nog meer boeken en artikelen en luisterde naar meningen van anderen.

In zijn brief schrijft hij: *"De waarheid is, dat als je verslag doet van extremisme, zoals die Andy Ngo dat doet in zijn boek, de waarheid is dat je dan jezelf in gevaar brengt en je dus moedig moet zijn, wanneer je dat toch doet."*

Terugkijkend op zijn excuses vond-ie dat-ie, een fout had gemaakt.

Door zijn excuses aan te bieden had-ie met de leugen meegedaan, dat extremisme, dit extremisme van Antifa, niet zou bestaan.

Of erger nog, dat dit extremisme een kracht is die in dienst staat van het goede en het rechtvaardige.

Hij valt in zijn brief terug op een artikel van de Russische schrijver Alexander Solzhenitsyn.

Daarin roept deze schrijver op om niet te liegen, om geen leugens te verspreiden, om niet in te stemmen met ideeën, met ideologieën, met stromingen die de waarheid vervalsen.

In zijn artikel plaatst hij ons voor een keuze: waarheid of leugen, spirituele onafhankelijkheid of spirituele slavernij, een moedige houding of kuddegedrag.

Winston Marshall koos voor het eerste.

Hij koos voor waarheid, voor spirituele onafhankelijkheid en voor een moedige houding. Maar zou hij de waarheid blijven zeggen, links-extremisme *extremisme* noemen, kritische journalisten moedig noemen, dan zouden er nieuwe stormen van verontwaardiging over de band heentrekken.

Hij schrijft dat hij uit liefde, trouw en verantwoordelijkheid zijn vrienden dat niet aan wilde doen en dat hij daarom stopte.

Want hij wilde niet liegen over het extremisme, dat ook wij om ons heen signaleren. In een tijd die het druk heeft met prikkels en impulsen, maar moeite heeft met liefde; in een tijd die eigenbelang koestert, maar trouw zijn lastig vindt; in een tijd die rechten opeist, maar geen verantwoordelijkheid voelt voor de naaste, deed hij wat liefde, trouw en verantwoordelijkheid hem influisterden.

Alexander Solzhenitsyn, de Russische schrijver door wie Marshall zich liet inspireren, werd bekend door zijn boeken over de verschrikkingen in de communistische, de marxistische concentratiekampen in Rusland die hij ternauwernood overleefde.

Solzhenitsyn, die in 2008 overleed, was christen geworden.

De essentie van zijn geloof kunnen we heel goed omschrijven met de woorden die Paulus gebruikt om de essentie van zijn geloof uit te leggen.

In zijn brief aan de Filippenzen schrijft Paulus:

"Het kennen van Christus, mijn Heer, overtreft immers alles."

Om te begrijpen wat hij precies bedoelt, moeten we de Hebreeuwse achtergrond van het woord *kennen* meenemen.

Het kennen van Jezus moeten we niet beperken tot een verstandelijk kennen.

Het is allereerst een relationeel kennen.

Het kennen van Jezus houdt in: ons leven ontmoet Zijn leven.

Ons leven groeit toe naar Zijn leven.

Ons leven wordt gekleurd en beïnvloed door Zijn leven.

In de brief die Winston Marshall schreef, lezen we dat hij de band verliet, omdat hij uit liefde, trouw en verantwoordelijkheid voelde voor de andere bandleiden en hun familie. Dat maakt zijn brief ook zo integer, zo eerlijk en zuiver. Het is een mooie brief!

In zijn boeken en artikelen breekt Solzhenitsyn een lans voor deze waarden.

Hij vond ze in zijn kennen van Christus.

Zoals wij ze kunnen vinden in ons kennen van Christus.

Jezus laat ons zien wat liefde doet met en voor mensen die ziek zijn, die vastgelopen zijn in kwaad en schuld, die verloren zijn of zich verloren voelen.

Daarover vertellen de bijbelse verhalen. Zijn liefde licht op in Zijn diepste lijden, het lijden aan het kruis, en Zijn liefde neemt ons mee naar de liefde van de Allerhoogste. Zijn trouw draait zich niet om voor de dood, maar brengt het offer. Daarom kan Zijn trouw voor ons de uitdrukking zijn van de eeuwige trouw van God die niet tot de dood duurt, maar die voorbij de dood voortduurt.

De verantwoordelijkheid die Hij neemt, wanneer Hij de nood van mensen op hun gezicht ziet, leert ons dat wij onze verantwoordelijkheid hebben. Een door God voorgeschreven verantwoordelijkheid.

Een enkele waarheid is sterker dan alle wapens in de wereld, schreef Solzhenitsyn, toen hij de Nobelprijs kreeg.

Deze wijsheid hielp Winston Marshall en inspireerde hem om zijn moeilijke keuze te maken.

Wat doen we de kinderen, wat doen we de volgende generatie aan, wanneer we ze zonder waarheid laten opgroeien of wanneer we ze leren dat er alleen maar persoonlijke waarheidjes zijn?

Een wereld zonder waarheid is een ijskoude wereld waarin leugens en ideologieën met elkaar strijden om macht.

Waar vinden wij dan onze menselijke waardigheid, onze echte vrijheid, onze moed om Ja en Nee te kunnen zeggen?

Het water van de doop, het brood en de wijn van het Avondmaal, het woord uit de Bijbel, de muziek aan God gewijd: het wordt voor ons uitgebeeld, uitgesproken, uitgezongen.

Het wonder van Gods waarheid wil ons leiden, wil ons beschermen, wil ons onderwijzen, wil ons dragen, wil ons sterk en moedig maken, wil ons troosten, wil ons heiligen, wil ons bewaren.

In de ware God vinden wij waarheid, eeuwige waarheid, de waarheid die met ons meegaat van generatie tot generatie. Amen.